

MIHAELA AIONESEI

Născută la 6 decembrie 1971, la Pașcani. Absolventă a Colegiului Tehnic de Comunicații „Nicolae Vasilescu-Karpen”, Bacău. Stabilită din 1982 în municipiul Târgu Secuiesc, a lucrat ca electromecanic transmisiuni la Direcția Județeană de Poștă și Telecomunicații Covasna între 1990-1999.

Redactor colaborator la revistele: „Ritmuri brașovene” (Brașov), „Vatra Veche” (Târgu Mureș), „Rotonda valahă” (Râmnicu Vâlcea).

Volume publicate: Cerșetori de stele, Bacău, 2011; Anotimp (i)legallumina, Bacău, 2013; Insomniile bufniței, Timișoara, 2014; Surâsul dintr-o lacrimă, Timișoara, 2015; Cămașa de sare, Târgu Mureș, 2016; Anotimp sihastru, București, 2016; Zodia palmelor tale, Brașov, 2016.

Prezentă în peste 20 de antologii de poezie și în numeroase reviste: „Actualitatea literară”, „LitArt”, „Convorbiri literare”, „Vatra”, „Rotonda Valahă”, „Plumb”, „Luceafărul de dimineață”, „Nord Literar”, „Conta”, „Argeș”, „Feed-back”, „Vatra veche”, „Luceafărul”, „Oglinda literară”, „Boema”, „Agora literară”, „13 Plus”, „Fereastra”, „Orient Expres”, „Sintagme literare”, „Algoritm literar”, „Spații culturale”, „Caietele de la Araci”, „Claviaturi”, „Regatul cuvântului”, „Ritmuri Brașovene”, „Conexiuni” (New York, SUA), „Observatorul” (Toronto, Canada), „Lumina” (Panciova, Serbia) ș.a.

ÎN SÂNUL SATULUI

Săteni cu diminețile pe frunte
și sudoarea în sân mărșăluiesc
țarina sfântă-i cheamă în fiecare zi
ca un clopot la liturghie
în care își împărtășesc mâinile cu trudă
fiecare durere -
așchie înfiptă temeinic în suflet
lasă uitarea să treacă
urme de șine rămân
și un oftat prelung le stă pe umăr
ca o bufnița rătăcită pe stâlp

noaptea treieră măracini
pentru macii câmpului
dau drumul la răni
cum ar da drumul la câini

a doua zi fac retur din poartă

până-n câmpiile descărnate de umblet
zbaterea lor -
rodie necoaptă încă
timpul -
tăietor mult prea grăbit
și roadele se lasă așteptate

zădărnicia nu mai roade
supurează din toți ulucii
se rostogolește înapoi pe prispa
casei
bucata de lut osândit
oftează cu piatra tocită în dinți
se frânge tainic precum
spicul de grâu pentru pâine
prin lumina ghimpată
umbra vineției sărută crucifixul
ca ultimă rugă
și Dumnezeu iartă...

ȚARINĂ SFÂNTĂ

...Și în genunchi de-ar fi să-ți port iubirea
prin cerurile mele grele
cărări aș face să-ți mai sărut o dată
lutul răscopt de-atâtea frământări
să mă strecor în sânul verii cu miros de fân
al cărul dor doar tu poți să-l alini.

...Și de-ar fi să nu mă mai întorc
furată de oarece năluciri albastre
i-aș spune lacrimii să cate în scorburi
conturul mâinii ce mi-a legănat
în puf de păpădii copilăria.

...Și dacă am să uit de vatra părintească
cu motoceii prinși pe la fereastră
și umbre așteptându-mă în prag
mai lasă-mă în taină iertare să cerșesc
sătucule cu iz de Maică Sfântă
și-apoi pribeagă am să pornesc spre
altă casă.

SCOATE, DOAMNE, PLUGUL GREU

Tot mai hămesit mi-e oful
cel cosit de atâtea ori
osândit e să trăiască
sub papucul tuturor.

Cât aș vrea Doamne să știi
câți mă leagă
și mă anină în bătaia soarelui

fără niciun fel de vină.

Cât aş vrea măcar să vezi
cât mă străduiesc să strâng
mărăcinii de prin vie și cu lacrimi
scormonite din pământ
cum încerc să-ți Țes o ie.

Scoate Doamne plugul greu
și ară în sufletul meu
toate bălăriile
până încolțesc pe câmp
glasul ciocârliilor
să nu mă mai simt
ca un pui de cuc nătâng
fără pâine
fără masă...

ÎNTRE STRĂINI ÎNCHIN SINGURĂTATEA

Șoptesc icoane pe la colțuri
în limba neamului uitat
ferestrele se sparg în cioburi
de-al cucuvelelor cântat

mă sfredelesc cuvinte goale
în mine crește un lung oftat
mătăanii fac negrelor Țoale
mi-ascund un zâmbet amputat
sub dom plâng rugi mistuitoare
dorul de-acasă neîmpăcat
așteaptă ploi mântuitoare
să-i spele fruntea de păcat.

GĂRBOVIȚI DE GRIJI MĂRUNTE

Înfloresc pe câmpuri macii
pajiștile se albesc de miei
bătrâna vatră încă simte gustul mierii
în florile de pelin
cărând istorii în sinele spălat de atâtea ori
cu praf de pușcă.

Mai arde în suflet o speranță
un dor înfipt într-un mănunchi de
busuioc
o horă bătrânească un loc bătut
așteaptă îngenuncheată să
pornească.

Pe vechiul drum ce duce spre cătun
mai cântă ciocârlia mai latră un câine
vântul mai sărută mâna de țărână sfântă

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ
*Independența
prin Cultură*

doar noi tot mai tăcuți din an în an
ne gârbovim de griji mărunte
și auzim durerea șoptită de-o lăută mută.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*